Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 28 stycznia 2016 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (UE) nr 158/2013 — Ważność — Cło antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych pochodzących z Chin — Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność wcześniejszego rozporządzenia — Wznowienie początkowego dochodzenia w przedmiocie ustalenia wartości normalnej — Ponowne nałożenie cła antydumpingowego na podstawie tych samych danych — Okres dochodzenia, jaki należy uwzględnić

W sprawach połączonych C-283/14 i C-284/14

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Finanzgericht Düsseldorf (sąd podatkowy w Düsseldorfie, Niemcy) i przez Finanzgericht Hamburg (sąd podatkowy w Hamburgu, Niemcy) postanowieniami odpowiednio z dnia 4 czerwca 2014 r. i z dnia 1 kwietnia 2014 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 11 czerwca 2014 r., w postępowaniach:

CM Eurologistik GmbH

przeciwko

Hauptzollamt Duisburg (C-283/14)

oraz

Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)

przeciwko

Hauptzollamt Hamburg-Stadt (C-284/14),

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes trzeciej izby, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, J. Malenovský (sprawozdawca), M. Safjan, A. Prechal i K. Jürimäe, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Jääskinen,

sekretarz: V. Tourrès, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 maja 2015 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu CM Eurologistik GmbH oraz Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) przez K. Landry'ego, Rechtsanwalt,

— w imieniu Rady Unii Europejskiej przez S. Boelaert, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez B. O'Connora oraz S. Crosby'ego, solicitors, oraz S. Gubla, avocat,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez T. Maxiana Ruschego oraz R. Sauer, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 24 września 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą ważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 158/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. ponownie nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 49, s. 29).

2 Wnioski te zostały przedstawione w ramach sporów pomiędzy odpowiednio CM Eurologistik GmbH (zwanym dalej „CM Eurologistik") a Hauptzollamt Duisburg (naczelnym urzędem celnym w Duisburgu, Niemcy) oraz Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) (zwanym dalej „GLS") a Hauptzollamt Hamburg-Stadt (naczelnym urzędem celnym miasta Hamburg, Niemcy), dotyczących pobrania przez te urzędy celne cła antydumpingowego od przywozu przez te spółki zakonserwowanych mandarynek pochodzących z Chin.

Ramy prawne

3 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym"), które weszło w życie w dniu 11 stycznia 2010 r., uchyliło i zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45), zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 2117/2005 z dnia 21 grudnia 2005 r. (Dz.U. L 340, s. 17) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 384/96"). Rozporządzenie podstawowe powtarza i ujednolica przepisy rozporządzenia nr 384/96, a także posługuje się analogicznymi terminami.

4 Artykuł 1 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Zasady ogólne", ma następujące brzmienie:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego, ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.

[…]".

5 Zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego zatytułowanym „Stwierdzenie istnienia dumpingu”:

„A. Wartość normalna

1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu. […]

7.

a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej, tak aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania […]. […]”.

6 Artykuł 5 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Wszczęcie postępowania”, w ust. 9 stanowi:

„W przypadku gdy po odbyciu konsultacji materiał dowodowy w sposób oczywisty jest wystarczający do rozpoczęcia czynności, Komisja rozpoczyna je w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku i publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W przypadku przedstawienia niewystarczającego materiału dowodowego, po przeprowadzeniu konsultacji wnioskodawca zostaje o tym fakcie poinformowany w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku do Komisji”.

7 Artykuł 6 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Postępowanie”, stanowi:

„1. Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi podejmuje działania na szczeblu Wspólnoty. Postępowanie obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie. Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty postępowaniem, który w przypadku dumpingu zwykle obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania. Informacje dotyczące okresu następującego po badanym okresie zwykle nie są brane pod uwagę.

[…]

9. Postępowanie wszczęte na podstawie art. 5 ust. 9 zostaje zakończone w ciągu jednego roku, jeśli jest to możliwe. W każdym przypadku postępowanie zostaje zakończone w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanymi na podstawie art. 8 dotyczącymi zobowiązań lub ustaleniami na podstawie art. 9 dla podjęcia ostatecznych działań”.

8 Zgodnie z art. 11 rozporządzenia podstawowego zatytułowanym „Okres działania środka, przeglądy oraz zwroty ceł”:

„1. Środek antydumpingowy pozostaje w mocy jedynie w okresie i w zakresie niezbędnym do przeciwdziałania dumpingowi, który powoduje szkodę.

2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego wprowadzeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody […].

[…]

3. Potrzeba utrzymywania środków może również zostać objęta przeglądem w uzasadnionych przypadkach z inicjatywy Komisji […].

Przegląd okresowy wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyeliminowania dumpingu lub istnieje niewielkie prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody, jeżeli środki zostaną usunięte lub zmienione; albo zawiera dowody na to, że istniejące środki nie są lub przestały być wystarczające do przeciwdziałania dumpingowi powodującemu szkodę.

[…]”.

9 Artykuł 23 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Utrata mocy”, ma następujące brzmienie:

„Rozporządzenie (WE) nr 384/96 traci moc.

Jednakże uchylenie rozporządzenia (WE) nr 384/96 nie wpływa na ważność postępowań wszczętych na mocy tego rozporządzenia.

[…]”.

Postępowania główne i pytania prejudycjalne

Okoliczności faktyczne będące u podstaw wydania rozporządzenia nr 158/2013

10 Komisja wprowadziła środki tymczasowe względem przywozu zakonserwowanych mandarynek, wydając rozporządzenie (WE) nr 1964/2003 z dnia 7 listopada 2003 r. nakładające tymczasowe środki na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) (Dz.U. L 290, s. 3). Wspomniane rozporządzenie weszło w życie z dniem 9 listopada 2003 r. i obowiązywało do dnia 10 kwietnia 2004 r.

11 Działając na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 3285/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 518/94 (Dz.U. L 349, s. 53 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 17) i rozporządzenia Rady (WE) nr 519/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich i uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 1765/82, (EWG) nr 1766/82 oraz (EWG) nr 3420/83 (Dz.U. L 67, s. 89 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 3) Komisja wydała w dniu 7 kwietnia 2004 r. rozporządzenie (WE) nr 658/2004 wprowadzające ostateczne środki ochronne zapobiegające przywozowi niektórych przetworzonych lub konserwowanych owoców cytrusowych (mianowicie mandarynek itp.) (Dz.U. L 104, s. 67 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 51, s. 101), które obowiązywało od dnia 11 kwietnia 2004 r. do dnia 8 listopada 2007 r.

12 Przed wygaśnięciem tych środków ochronnych hiszpańska federacja przemysłu przetwórczego owoców i warzyw złożyła wniosek o przedłużenie tychże środków, który został odrzucony przez Komisję.

13 Następnie w dniu 6 września 2007 r. wspomniana federacja złożyła do Komisji skargę na dumping dotyczący przywozu, niektórych przetworzonych lub konserwowanych owoców cytrusowych pochodzących z Chin.

14 Uznawszy, że owa skarga zawierała wystarczające dowody, Komisja opublikowała w dniu 20 października 2007 r. zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 246, s. 15).

15 Zawiadomienie wskazywało, że produktami objętymi postępowaniem są przetworzone lub zakonserwowane mandarynki (włączając tangeryny i satsuma), klementynki, wilkingi i inne podobne hybrydy cytrusowe, niezawierające dodatku alkoholu, natomiast zawierające dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, według definicji określonej w pozycji Nomenklatury scalonej 2008 stanowiącej załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 2, s. 382), zmieniony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r. (Dz.U. L 301, s. 1, zwanej dalej „CN”), pochodzące z Chin, zgłoszone w szczególności w ramach podpozycji CN 2008 30 55, 2008 30 75 i ex 2008 30 90. Rzeczone zawiadomienie precyzuje jednak, że powyższe podpozycje CN podane są jedynie w celach informacyjnych. Jeżeli chodzi o określanie wartości normalnej tychże cytrusów Komisja wskazuje w swym zawiadomieniu, że ponieważ całkowita produkcja produktu objętego postępowaniem odbywa się we Wspólnocie i w Chińskiej Republice Ludowej, z wyjątkiem producentów eksportujących, którzy dostarczą wystarczające dowody, że prowadzą działalność w warunkach gospodarki rynkowej, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, skarżący ustalił wartość normalną dla Chin „w oparciu o inne uzasadnione podstawy”, a mianowicie na podstawie „odpowiednio zmodyfikowanych” cen faktycznie płaconych lub należnych we Wspólnocie za podobny produkt.

16 W dniu 4 lipca 2008 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 642/2008 z dnia 4 lipca 2008 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 178, s. 19). Z motywu 12 tego rozporządzenia wynika, że dochodzenie mające na celu ustalenie istnienia dumpingu objęło okres od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2007 r., natomiast badanie w celu oceny powstałej szkody – okres od dnia 1 października 2002 r. do końca okresu objętego dochodzeniem. Jeżeli chodzi o ustalenie wartości normalnej produktu objętego postępowaniem, motywy 38–45 tego rozporządzenia wskazują, że z powodu braku współpracy producentów z państw trzecich wartość normalną dla wszystkich producentów eksportujących objętych próbą ustalono na innych uzasadnionych podstawach, w danym przypadku opierając się na cenach faktycznie płaconych lub należnych we Wspólnocie za produkt podobny.

17 W dniu 18 grudnia 2008 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1355/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 350, s. 35), które weszło w życie w dniu 31 grudnia 2008 r. Zgodnie z motywem 17 tego rozporządzenia nie przedstawiono żadnych argumentów podważających zgodność metodyki zastosowanej przez Komisję w celu ustalenia wartości normalnej. W szczególności Komisja wskazała, że dane na temat cen z wszystkich innych krajów przywozu lub opublikowane informacje nie mogły zostać wykorzystane jako prawidłowe rozwiązanie, gdyż wobec braku współpracy ze strony „kraju analogicznego” dane te nie mogłyby zostać zweryfikowane zgodnie z wymogami art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Tak oto motyw 18 rozporządzenia nr 1355/2008 wskazuje, że motywy od 38 do 45 rozporządzenia nr 642/2008 zostają potwierdzone.

18 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 23 marca 2009 r., dwa przedsiębiorstwa objęte cłem ustanowionym przez rozporządzenie nr 1355/2008 wniosły skargę o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia.

19 W wyroku z dnia 17 lutego 2011 r. Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods/Rada (T-122/09, EU:T:2011:46) Sąd uwzględnił tę skargę, stwierdzając, że rozporządzenie nr 1355/2008 naruszało prawo do obrony i nie zawierało uzasadnienia. W konsekwencji Sąd stwierdził nieważność tego rozporządzenia w zakresie mającym zastosowanie do dwóch spółek będących skarżącymi w tej sprawie.

20 Równocześnie w ramach sporu pomiędzy GLS a Hauptzollamt Hamburg-Stadt (naczelnym urzędem celnym miasta Hamburg, Niemcy), w przedmiocie pobrania przez tenże urząd celny cła antydumpingowego ustanowionego rozporządzeniem nr 1355/2008, Finanzgericht Hamburg (sąd podatkowy w Hamburgu) wystąpił do Trybunału Unii Europejskiej w dniu 11 maja 2010 r. z wnioskiem prejudycjalnym dotyczącym ważności tego rozporządzenia.

21 W wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158) Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 1355/2008.

22 W wyroku tym Trybunał orzekł, że zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego w wypadku przywozu z państw nieposiadających gospodarki rynkowej Komisja, na której spoczywa obowiązek przeprowadzenia dochodzenia i przyjęcia tymczasowych rozporządzeń antydumpingowych, oraz Rada, do której należy przyjęcie ostatecznych rozporządzeń antydumpingowych, muszą zbadać, czy możliwe jest określenie wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem na podstawie ceny lub wartości skonstruowanej w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego albo ceny z państwa trzeciego przeznaczonej dla innych państw. Określić wartość normalną w oparciu o inną uzasadnioną metodę można dopiero wtedy, gdy powyższy sposób jej określenia okaże się niemożliwy. W konsekwencji podczas dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia nr 1355/2008, Komisja powinna była zbadać, z wymaganą starannością będące w jej posiadaniu informacje po to, aby wyszukać pośród państw posiadających gospodarkę rynkową „państwo analogiczne". Tymczasem Trybunał stwierdził, że ze statystyk Eurostatu (urzędu statystycznego Unii Europejskiej) wynikało, iż w latach 2002/2003–2006/2007 miał miejsce przywóz do Unii Europejskiej produktów objętych podpozycjami CN 2008 30 55, 2008 30 75 i ex 2008 30 90, pochodzących z państw trzecich posiadających gospodarkę rynkową, w szczególności z Izraela, Suazi, Tajlandii i Turcji, w ilościach, które nie są ewidentnie nieznaczące. Statystyki te odnotowywały następujące dane, jeżeli chodzi o przywóz rzeczonych produktów (w tonach):

Wielkość przywozu	2002/2003	2003/2004	2004/2005	2005/2006	2006/2007 (PE)
Chiny	51 282,60	65 895,00	49 590,20	61 456,30	56 157,20
Izrael	4 247,00	3 536,20	4 045,20	3 634,90	4 674,00
Suazi	3 903,10	3 745,30	3 785,70	3 841,00	3 155,50
Turcja	2 794,30	3 632,30	3 021,40	2 273,80	2 233,60
Tajlandia	235,80	457,90	485,10	532,50	694,80

23 W tych okolicznościach Komisja powinna była zbadać z urzędu, czy jedno z tych państw mających gospodarkę rynkową mogło stanowić „państwo analogiczne" w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W rezultacie Trybunał uznał, że Rada i Komisja naruszyły wymogi wynikające z tego przepisu, ustalając wartość normalną omawianego produktu na podstawie cen

rzeczywiście zapłaconych lub należnych w Unii za produkt podobny i nie wykazując wymaganej staranności celem określenia owej wartości na podstawie cen praktykowanych za ten sam produkt w państwie trzecim posiadającym gospodarkę rynkową.

24 Przy tej okazji Trybunał wskazał w pkt 35 wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158) w odpowiedzi na argument kwestionujący właściwość statystyk Eurostatu, że po pierwsze statystyki, których przedstawienia zażądano, odnosiły się do przywozu produktu objętego postępowaniem, a po drugie, iż porównanie pomiędzy statystykami wskazanymi w rozporządzeniu nr 642/2008 dotyczącymi przywozu omawianego produktu z Chin a statystykami przedstawionymi Trybunałowi ukazuje, że te drugie dotyczyły wyłącznie przywozów produktu objętego postępowaniem.

25 W dniu 19 czerwca 2012 r. Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dotyczące środków antydumpingowych nałożonych na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz częściowego wznowienia dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 175, s. 19), w którym wskazała, że postanowiła wznowić dochodzenie antydumpingowe oraz że „wznowienie to ma ograniczony zakres obejmujący wykonanie ustaleń Trybunału Sprawiedliwości [w wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158)]". Zawiadomienie to informuje również organy celne, że ze względu na rzeczony wyrok przywóz do Unii produktu objętego dochodzeniem przestał podlegać cłom antydumpingowym i że cła pobrane za ten produkt na mocy rozporządzenia nr 1355/2008 powinny zostać zwrócone lub umorzone.

26 W dniu 18 lutego 2013 r. Rada przyjęła rozporządzenie nr 158/2013. Rozporządzenie to zaczęło obowiązywać w dniu 23 lutego 2013 r. i wygasło w dniu 31 grudnia 2013 r.

27 Motywy 32, 33, 43, 47, 48, 54 i 86 rozporządzenia nr 158/2013 mają następujące brzmienie:

„(32) […] [W] wyroku [GLS (C-338/10, EU:C:2012:158)] dotyczącym państwa analogicznego zinterpretowano dane statystyczne przekazane [Trybunałowi] przez Komisję w dniu 27 lipca 2011 r. jako dane odnoszące się wyłącznie do produktu objętego postępowaniem. Jednakże Komisja ponownie przeanalizowała pełny zakres każdego z kodów CN zawartych w tych danych statystycznych i należy odnotować, że mają one szerszy zakres niż produkt objęty środkami, ponieważ odnoszą się do pełnych kodów CN 2008 30 55, 2008 30 75 i 2008 30 90. Dane statystyczne obejmujące wyłącznie produkt objęty postępowaniem lub produkt podobny (kody CN 2008 30 55 i 2008 30 75), dotyczące […] państw [wymienionych w statystykach Eurostatu dostępnych] podczas okresu objętego dochodzeniem, są następujące:

Kraj	Wielkość przywozu (w tonach)
Chiny	49 791,30
Tajlandia	666,10
Turcja	151,20
Izrael	4,80
Suazi	0

(33) W ramach kodu CN 2008 30 90 dane statystyczne obejmowały produkty inne niż produkt objęty postępowaniem. W konsekwencji niemożliwe jest wyciągnięcie jakichkolwiek wniosków dotyczących przywozu produktu podobnego w odniesieniu do tego kodu CN. W związku z powyższym, z danych statystycznych nie wynika, że produkt podobny był przywożony podczas okresu objętego dochodzeniem w znaczących ilościach z Izraela lub Suazi.

[…]

(43) […] [N]ależy podkreślić, że Komisja zdecydowała o wznowieniu początkowego dochodzenia w sposób ograniczony do ewentualnego określenia państwa analogicznego. Nie określiła nowego okresu objętego dochodzeniem, w przeciwieństwie do podejścia przyjętego w sprawie, która doprowadziła do wyroku [Industrie des poudres sphériques/Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531)]. Podejście to przyjęto, mając na uwadze, że cła antydumpingowe już obowiązują i wszelkie dane zgromadzone podczas nowego okresu objętego dochodzeniem byłyby zniekształcone istnieniem tych ceł antydumpingowych, w szczególności w zakresie ustalania szkody. Komisja uważa, że punkty podniesione przez strony w sprawie rzekomego braku dumpingu w chwili obecnej mogą być lepiej przedyskutowane w ramach przeglądu okresowego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W początkowym dochodzeniu analiza istnienia szkody była prowadzona ex post w odniesieniu do okresu objętego dochodzeniem, natomiast analiza szkody podczas przeglądu okresowego jest dokonywana w odniesieniu do przyszłego rozwoju sytuacji, ponieważ obowiązujące cło antydumpingowe może mieć wpływ na szkodę ustaloną dla okresu objętego postępowaniem.

[…]

(47) W wyroku [GLS C-338/10, EU:C:2012:158] Sąd odniósł się konkretnie do czterech państw, z których zgodnie z danymi Eurostatu dokonywany był znaczący przywóz do Unii w ramach kodów CN 2008 30 55, 2008 30 75 i ex 2008 30 90. Państwa te to Izrael, Suazi, Tajlandia i Turcja. Mając to na uwadze, Komisja skontaktowała się z władzami tych państw poprzez ich misje w Unii Europejskiej. Kontakty odbyły się przed częściowym wznowieniem dochodzenia oraz ponownie w momencie wznowienia. Zainteresowane misje oraz delegatury Unii Europejskiej w tych czterech państwach zostały poproszone o określenie ewentualnych krajowych producentów produktu podobnego oraz o pomoc w zapewnieniu ich współpracy.

(48) Pomimo dwukrotnych prób kontaktu misje Suazi i Tajlandii w Unii Europejskiej nie udzieliły żadnych odpowiedzi. Misje Izraela i Turcji przekazały odpowiedzi. Misja Turcji dostarczyła adresy sześciu ewentualnych producentów, a misja Izraela poinformowała służby Komisji, że w Izraelu nie odbywała się żadna produkcja produktu podobnego w [okresie objętym dochodzeniem] (również obecnie nie ma takiej produkcji).

[…]

(54) Mając na uwadze uwagi zgłoszone przez strony, ich analizę oraz brak współpracy, pomimo starań służb Komisji, ze strony ewentualnych producentów z państw trzecich, stwierdzono, że niemożliwe jest ustalenie wartości normalnej na podstawie ceny lub wartości skonstruowanej w państwie trzecim o gospodarce rynkowej zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

[…]

(86) W odniesieniu do zarzutu, że analiza szkody powinna być oparta na nowszych danych […], należy zauważyć, że obowiązywanie ceł będzie miało wpływ na wszelkie nowsze dane. W związku z powyższym odpowiednim środkiem analizy nowszych danych jest przegląd okresowy, jak przewidziano w art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, a nie nowe dochodzenie […]".

Okoliczności faktyczne będące u podstaw sporu w sprawie C-283/14

28 CM Eurologistik świadczy usługi w zakresie przechowywania i magazynowania oraz dystrybucji. W dniu 20 marca 2013 r. CM Eurologistik umieścił w uprawnionym składzie celnym 48 000 kartonów zawierających po 24 puszki mandarynek bez dodatku alkoholu i z dodatkiem cukru (13,95%), 312 gramów (g) każda, należących do podpozycji 2008 30 75 90 kodu TARIC (zintegrowanej taryfy Wspólnot Europejskich), pochodzących z Chin. Rzeczony przedsiębiorca ponownie umieścił tę samą ilość towarów w tymże składzie w dniu 25 marca 2013 r.

29 W kwietniu 2013 r. Eurologistik trzykrotnie odebrał wskazane puszki stanowiące równowartość około 19 296 kg mandarynek ze składu celnego i złożył następnie zgłoszenie o dopuszczeniu tychże produktów do swobodnego obrotu.

30 Decyzją z dnia 7 maja 2013 r. Hauptzollamt Duisburg określił wysokość cła antydumpingowego należnego od CM Eurologistik na 9 657,99 EUR.

31 CM Eurologistik wniósł zażalenie na tę decyzję z uzasadnieniem, iż rozporządzenie nr 158/2013 jest nieważne.

32 Decyzją z dnia 9 września 2013 r. rzeczony urząd celny oddalił to zażalenie, uznawszy, że jest związany rozporządzeniem nr 158/2013 i że nie popełnił żadnego naruszenia przy jego stosowaniu.

33 CM Eurologistik wniósł skargę na tę decyzję do Finanzgericht Düsseldorf (sądu podatkowego w Düsseldorfie), podnosząc te same zarzuty co w zażaleniu.

34 Finanzgericht Düsseldorf (sąd podatkowy w Düsseldorfie) postanowił zatem zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy rozporządzenie nr 158/2013 jest ważne?”.

Okoliczności faktyczne będące u podstaw sporu w sprawie C-284/14

35 GLS prowadzi przywóz do Unii Europejskiej konserwowanych mandarynek z Chin.

36 Decyzją z dnia 3 kwietnia 2013 r. Hauptzollamt Hamburg-Stadt nałożył cło na przywóz GLS, z którego 62 983,52 EUR stanowiło cło antydumpingowe na podstawie rozporządzenia nr 158/2013.

37 W dniu 30 kwietnia 2013 r. GLS wniósł do tego urzędu celnego zażalenie na tę decyzję, z uzasadnieniem, iż rozporządzenie nr 158/2013 jest nieważne.

38 Decyzją z dnia 24 maja 2013 r. urząd ten oddalił wspomniane zażalenie jako bezpodstawne. Przy tej okazji urząd wskazał, iż nie ma właściwości do badania ważności rozporządzeń wydawanych przez instytucje europejskie.

39 W dniu 26 czerwca 2013 r. GLS wniósł skargę na tę decyzję do Finanzgericht Hamburg (sądu podatkowego w Hamburgu).

40 Finanzgericht Hamburg (sąd podatkowy w Hamburgu) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy rozporządzenie nr 158/2013 jest ważne, pomimo że przed jego przyjęciem nie przeprowadzono w odpowiednim terminie niezależnego dochodzenia antydumpingowego, lecz kontynuowano dochodzenie, które prowadzono już w okresie od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września

2007 r., przy czym dochodzenie to zgodnie z ustaleniami Trybunału w wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158) przeprowadzono z naruszeniem wymogów określonych w rozporządzeniu nr 384/96, co w konsekwencji spowodowało, że Trybunał orzekł w przytoczonym wyroku, iż wydane w wyniku tego dochodzenia rozporządzenie nr 1355/2008 jest nieważne?”.

41 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 16 lipca 2014 r. sprawy C-283/14 i C-284/14 zostały połączone do łącznego rozpoznania w ramach pisemnego i ustnego etapu postępowania i w celu wydania wyroku.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

42 Z uzasadnienia wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że wątpliwości wyrażone przez sądy odsyłające w przedmiocie ważności rozporządzenia nr 158/2013 są częściowo zbieżne. W świetle charakteru tych wątpliwości należy uznać, że poprzez swe pytania, które częściowo należy rozpatrywać łącznie, sądy odsyłające starają się ustalić w istocie, czy rozporządzenie nr 158/2013 jest nieważne ze względu na:

— brak w rozporządzeniu nr 384/96 lub w rozporządzeniu podstawowym, które je zastąpiło, przepisów przewidujących wyraźnie możliwość wznowienia postępowania po tym, jak stwierdzono nieważność rozporządzenia antydumpingowego;

— naruszenie art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego;

— naruszenie art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego;

— nieprawidłowość podstawy przyjętej w spornym rozporządzeniu w celu uzasadnienia decyzji Rady i Komisji dotyczącej zachowania początkowego okresu odniesienia;

— naruszenie art. 266 TFUE.

43 Skarżący w postępowaniu głównym podnoszą w swych uwagach na piśmie dwie inne podstawy nieważności rozporządzenia nr 158/2013 dotyczące zasadniczo naruszenia zakresu stosowania ratione temporis rozporządzenia podstawowego oraz naruszenia art. 2 ust. 7 lit. a) tego rozporządzenia.

44 Jednakże z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że procedura ustalona w art. 267 TFUE została oparta na wyraźnym rozgraniczeniu funkcji między sądami krajowymi a Trybunałem, w ten sposób, że jedynie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za przyszły wyrok, należy przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy zarówno ocena, czy dla wydania wyroku jest mu niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak i ocena znaczenia dla sprawy pytań, które zadaje Trybunałowi (wyrok Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 26).

45 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że art. 267 TFUE nie ustanawia środka zaskarżenia dostępnego dla stron sporu zawisłego przed sądem krajowym, a zatem Trybunał zasadniczo nie może badać ważności aktu prawa Unii jedynie z tego powodu, że kwestia ta została podniesiona przed Trybunałem przez jedną ze stron w przedstawionych przez nią uwagach na piśmie (zob. wyrok Simon, Evers & Co, C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

46 W tych okolicznościach nie należy rozszerzać zakresu badania ważności rozporządzenia nr 158/2013 na ewentualne podstawy nieważności niewskazane przez sądy odsyłające.

W przedmiocie braku w rozporządzeniu nr 384/96 lub w rozporządzeniu podstawowym, które je zastąpiło, przepisów przewidujących wyraźnie możliwość wznowienia postępowania po tym, jak stwierdzono nieważność rozporządzenia antydumpingowego

47 Poprzez swe pytanie sąd odsyłający w sprawie C-284/14 stara się w istocie ustalić, czy rozporządzenie nr 158/2013 jest nieważne z uwagi na podjęcie przez Radę i Komisję decyzji o wznowieniu postępowania, mimo że ani rozporządzenie nr 384/96, ani rozporządzenie podstawowe, które je zastąpiło, nie przewidują takiej możliwości.

48 W tym względzie należy przypomnieć, iż jeżeli Trybunał stwierdzi, w ramach postępowania wszczętego na podstawie art. 267 TFUE, nieważność aktu Unii, konsekwencją prawną jego orzeczenia jest spoczywający na danych organach obowiązek przedsięwzięcia środków koniecznych do usunięcia stwierdzonej niezgodności z prawem, gdyż obowiązek przewidziany w art. 266 TFUE w odniesieniu do wyroków orzekających o nieważności ma zastosowanie przez analogię do wyroków stwierdzających nieważność aktu Unii (zob. podobnie wyrok Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, pkt 124 i przytoczone tam orzecznictwo).

49 W celu zadośćuczynienia temu obowiązkowi dane instytucje są zobowiązane do uwzględnienia nie tylko sentencji wyroku stwierdzającego nieważność, ale również uzasadnienia prowadzącego do jego wydania, które stanowi nieodzowny element tego wyroku w tym znaczeniu, że jest niezbędne do określenia dokładnego znaczenia tego, co zostało orzeczone w sentencji. To bowiem uzasadnienie, po pierwsze, określa przepis uznany za niezgodny z prawem, a po drugie wyjaśnia przyczyny bezprawności stwierdzonej w sentencji i którą dana instytucja musi uwzględnić, zastępując unieważniony akt (zob. podobnie wyroki: Asteris i in./Komisja, 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86, EU:C:1988:199, pkt 27; Hiszpania/Komisja, C-415/96, EU:C:1998:533, pkt 31; a także Włochy/Komisja, C-417/06 P, EU:C:2007:733, pkt 50).

50 Niemniej jednak należy przypomnieć, po pierwsze, że art. 266 TFUE zobowiązuje instytucje, które wydały unieważniony akt, jedynie do podjęcia środków, jakich wymaga wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność (wyrok Komisja/AssiDomän Kraft Products i in., C-310/97 P, EU:C:1999:407, pkt 50) i po drugie, że unieważnienie aktu Unii niekoniecznie ma wpływ na jego akty przygotowawcze (wyrok Limburgse Vinyl Maatschappij i in./Komisja, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P, EU:C:2002:582, pkt 73).

51 W konsekwencji, o ile stwierdzona nieprawidłowość nie spowodowała nieważności całego postępowania, rzeczone instytucje mogą, aby wydać akt mający na celu zastąpienie wcześniejszego unieważnionego aktu, wznowić postępowanie na etapie, na którym doszło do tej nieprawidłowości (zob. podobnie wyrok Włochy/Komisja, C-417/06 P, EU:C:2007:733, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

52 W świetle powyższego nie zachodzi konieczność, aby możliwość wznowienia postępowania była wyraźnie przewidziana przez mające zastosowanie przepisy po to, aby instytucje, które wydały unieważniony akt, mogły z niej skorzystać. Trybunał miał już zresztą okazję stwierdzić, bez odnoszenia się do szczególnej podstawy prawnej, iż taka możliwość przysługuje im w następstwie wyroku stwierdzającego nieważność rozporządzenia ustanawiającego cła antydumpingowe (zob. podobnie wyrok Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 82, 94).

53 W sprawach w postępowaniach głównych nieprawidłowość stwierdzona przez Trybunał w wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158) dotyczyła tego, iż Komisja nie zbadała z urzędu, czy jedno z państw wymienionych w statystykach Eurostatu dostępnych w czasie dochodzenia mogło stanowić państwo analogiczne w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego i że w konsekwencji Rada i Komisja nie działały z wymaganą starannością dla określenia wartości normalnej produktu objętego postępowaniem na podstawie cen stosowanych za ten sam produkt w państwie trzecim posiadającym gospodarkę rynkową.

54 Jako że wspomniana nieprawidłowość miała wpływ nie tyle na całe postępowanie co jedynie na określenie wspomnianej wartości normalnej, Rada i Komisja mogły postanowić, aby wykonać wyrok GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), że wznowią postępowanie dopiero na etapie dochodzenia dotyczącego określenia tejże wartości normalnej i to nawet jeśli możliwość taka nie jest wyraźnie przewidziana ani przez rozporządzenie nr 384/96, ani przez rozporządzenie podstawowe, które je zastąpiło.

55 Z powyższego wynika, że okoliczność, iż ani rozporządzenie nr 384/96, ani rozporządzenie podstawowe, które je zastąpiło, nie przewidują możliwości wznowienia przez Radę i Komisję postępowania po tym, jak stwierdzono nieważność rozporządzenia antydumpingowego, nie może spowodować nieważności rozporządzenia nr 158/2013.

W przedmiocie zarzucanego naruszenia art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego

56 Sądy odsyłające starają się w istocie ustalić, czy rozporządzenie nr 158/2013 jest nieważne, ponieważ dochodzenie zostało zakończone ponad piętnaście miesięcy od jego wszczęcia, albowiem ich zdaniem okoliczność ta stanowi naruszenie art. 6 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

57 W tym względzie, jak wspomniano w pkt 54 niniejszego wyroku, w wypadku gdy do nieprawidłowości dochodzi, jak w sprawach w postępowaniach głównych, w toku dochodzenia, dane instytucje muszą mieć możliwość wznowienia postępowania na etapie dochodzenia, na którym doszło do nieprawidłowości.

58 Z art. 6 ust. 9 rzeczywiście wynika, że w wypadku wszczęcia postępowania antydumpingowego dochodzenie będące jego następstwem musi w każdym razie zakończyć się w terminie piętnastu miesięcy od jego wszczęcia.

59 Niemniej jednak należy zauważyć, że wobec tego, iż rzeczony art. 6 ust. 9 odnosi się wyraźnie do postępowań wszczętych na podstawie art. 5 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, przepis ten dotyczy jedynie postępowań początkowych a nie postępowań wznowionych w następstwie wyroku stwierdzającego nieważność.

60 Ponadto, podczas gdy przewidziany przez ten przepis piętnastomiesięczny termin ma na celu zapewnienie szybkiego przeprowadzania postępowań przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym, interpretacja art. 6 ust. 9 tegoż rozporządzenia proponowana przez sądy odsyłające prowadziłaby w praktyce do nienależnego przedłużania postępowań przewidzianych w rzeczonym rozporządzeniu poprzez zobowiązanie instytucji do rozpoczynania całkowicie na nowo postępowań w następstwie takiego wyroku oraz do opóźniania ich zamykania.

61 Z powyższego wynika, że skoro dane postępowanie zostało wznowione, nie może być do niego zastosowany piętnastomiesięczny termin przewidziany dla postępowań początkowych, przez co nie należy stwierdzać nieważności rozporządzenia nr 158/2013 z powodu przywołanego przez sądy odsyłające.

W przedmiocie zarzucanego naruszenia art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

62 Sądy odsyłające starają się w istocie ustalić, czy rozporządzenie nr 158/2013 jest nieważne z uwagi na fakt, iż w celu stwierdzenia istnienia dumpingu Rada i Komisja postanowiły nie przeprowadzać nowego dochodzenia na podstawie zaktualizowanego okresu odniesienia, ponieważ zdaniem tych sądów okoliczność ta stanowi naruszenie art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

63 W tym względzie należy przypomnieć, że rzeczony art. 6 ust. 1 przewiduje, iż okres odniesienia wykorzystywany dla celów dochodzenia zwykle obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania.

64 Tymczasem, aby wykonać wyrok GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), Rada i Komisja postanowiły wznowić postępowanie na etapie dochodzenia mającego na celu stwierdzenie istnienia dumpingu, zachowując przy tym początkowy okres odniesienia.

65 Trybunał miał już jednak sposobność orzec w przedmiocie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2423/88 z dnia 11 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 209, s. 1), którego brzmienie było analogiczne do brzmienia art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, że zasady ustalania okresu odniesienia, jaki należy uwzględnić w ramach dochodzeń antydumpingowych, wskazane w tym przepisie mają charakter orientacyjny a nie bezwzględny (wyrok Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, EU:C:2000:531, pkt 88).

66 Jak zaznaczają sądy odsyłające, z pkt 92 wyroku Industrie des poudres sphériques/Rada (C-458/98 P, EU:C:2000:531) rzeczywiście wynika, że dochodzenie należy prowadzić na podstawie informacji na tyle aktualnych, jak to możliwe, po to, aby określić cła antydumpingowe odpowiednie w celu ochrony przemysłu wspólnotowego przed praktykami antydumpingowymi.

67 Niemniej jednak z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wynika, że na podstawie danych dotyczących tego samego okresu odniesienia zainteresowane instytucje mogą utrzymać w mocy przez okres pięciu lat cła antydumpingowe odpowiednie w celu ochrony przemysłu wspólnotowego przed praktykami antydumpingowymi.

68 Tymczasem, jakkolwiek w niniejszej sprawie instytucje oparły się w celu wydania rozporządzenia nr 158/2013 na danych dotyczących okresu odniesienia, które służyły wydaniu rozporządzenia nr 1355/2008, należy zauważyć, że w rozporządzeniu nr 158/2013 poprzestano na ponownym ustanowieniu ceł antydumpingowych na okres, w którym skutki miało wywoływać rozporządzenie nr 1355/2008, którego nieważność stwierdzono w wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158).

69 W tych okolicznościach, w świetle szczególnego kontekstu niniejszych spraw, w których instytucje były zobowiązane wyciągnąć konsekwencje z wyroku stwierdzającego nieważność, sanując bezprawność, która miała wpływ jedynie na część wszczętego postępowania, dane zebrane podczas dochodzenia stanowiły informacje nadal wystarczająco aktualne, w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 66 niniejszego wyroku, aby uzasadniać ustanowienie ceł antydumpingowych do dnia wygaśnięcia rozporządzenia nr 158/2013.

70 Wobec powyższego, po wznowieniu postępowania Rada i Komisja mogły, bez naruszania art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, nie skorzystać ze zaktualizowanego okresu odniesienia, aby określić wartość normalną produktu objętego postępowaniem. W konsekwencji nie można stwierdzić nieważności rozporządzenia nr 158/2013 z powodu braku przeprowadzenia nowego dochodzenia.

W przedmiocie zarzucanej nieprawidłowości podstawy przyjętej w rozporządzeniu nr 158/2013 w celu uzasadnienia decyzji Rady i Komisji dotyczącej zachowania początkowego okresu odniesienia

71 Sąd odsyłający w sprawie C-283/14 stara się w istocie ustalić, czy rozporządzenie nr 158/2013 jest nieważne, ponieważ w motywach 43 i 86 zawiera ono zdaniem tego sądu, w celu uzasadnienia decyzji Rady i Komisji o zachowaniu początkowego okresu odniesienia, nieprawidłową podstawę, a mianowicie, że każde dochodzenie dotyczące nowszego okresu musiało być zniekształcone z powodu

ceł antydumpingowych ustanowionych rozporządzeniem nr 642/2008, a następnie rozporządzeniem nr 1355/2008 i że w konsekwencji najbardziej odpowiednim instrumentem analizy nowszych danych jest przegląd okresowy zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

72 Sąd ten zaznacza po pierwsze, że w okresie dochodzenia początkowego, pomiędzy dniem 1 października 2006 r. a 30 września 2007 r., środki ochrony były stosowane również na podstawie rozporządzeń nr 1964/2003 i nr 658/2004. Tymczasem nie uniemożliwiało to tym instytucjom posłużenia się nim jako okresem odniesienia. Po drugie, jako że art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego umożliwia przeprowadzenie przeglądu okresowego z przyjęciem jako okresu odniesienia okresu, w którym istniało cło antydumpingowe, podobnie powinno być w wypadkach wznowienia postępowania antydumpingowego.

73 Niemniej jednak w pkt 54 i 70 niniejszego wyroku stwierdzono, że aby wykonać wyrok GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), Rada i Komisja mogły zasadnie postanowić wznowić postępowanie dopiero na etapie dotyczącym określania wartości normalnej produktu objętego postępowaniem bez korzystania ze zaktualizowanego okresu odniesienia. W tych warunkach okoliczność – zakładając, że zostanie ona wykazana – iż motywy 43 i 86 rozporządzenia nr 158/2013 opierają się na nieprawidłowej podstawie w celu uzasadnienia decyzji Rady i Komisji o zachowaniu początkowego okresu, nie może podważyć tego stwierdzenia. W konsekwencji nie można stwierdzić nieważności rozporządzenia nr 158/2013 z przywołanego powyżej powodu.

W przedmiocie podnoszonego naruszenia art. 266 TFUE

74 Sądy odsyłające starają się ustalić, czy rozporządzenie nr 158/2013 jest nieważne, ponieważ zostało przyjęte z naruszeniem art. 266 TFUE, zważywszy że w motywach 32 i 33 tego rozporządzenia Rada i Komisja uznały wbrew temu, co orzekł Trybunał w wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), że podpozycja CN 2008 30 90 obejmowała produkty inne niż produkt objęty postępowaniem i w konsekwencji instytucje te przyjęły inne niż znajdujące się w wyroku wielkości przywozu.

75 W tym względzie należy przypomnieć, że na mocy art. 266 TFUE w wypadku orzeczenia o nieważności aktu instytucje, które go wydały, są zobowiązane jedynie do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie tego wyroku.

76 W konsekwencji instytucjom przysługuje szeroki zakres uznania w ramach decydowania o środkach, jakie należy wdrożyć w celu wyciągnięcia konsekwencji z wyroku stwierdzającego nieważność, przy czym, jak wskazano w pkt 49 niniejszego wyroku, środki te muszą być zgodne z sentencją danego wyroku oraz z jego uzasadnieniem będącym niezbędną podstawą danego rozstrzygnięcia.

77 W niniejszej sprawie w celu wykonania wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158) Rada i Komisja rzeczywiście dokonały pogłębionej analizy niektórych danych statystycznych Eurostatu dotyczących wielkości przywozu podanych w wyroku. W następstwie tej analizy, jako że rzeczone instytucje dokonały odmiennej oceny charakteru produktów objętych podpozycją CN 2008 30 90, stwierdziły one, że niektóre z wielkości przywozu różniły się od wielkości wskazanych przez Trybunał.

78 Niemniej jednak dla celów stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 1355/2008 Trybunał w wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158) nie uznał za konieczne, by przeprowadzić pogłębioną analizę treści rzeczonych danych. Trybunał stwierdził, że dane te dostarczały wskazówek, iż produkt objęty dochodzeniem był produkowany w ilościach, które nie były ewidentnie nieznaczące w państwach mających gospodarkę rynkową, takich jak Izrael, Suazi, Tajlandia i Turcja, i że można było z tego wysnuć wniosek, że Komisja nie zbadała z urzędu czy jedno z państw wymienionych w statystykach Eurostatu dostępnych podczas dochodzenia mogło stanowić państwo analogiczne w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

79 Tak oto ustalenia Trybunału w przedmiocie produktów objętych w statystykach Eurostatu podpozycją CN 2008 30 90 lub w przedmiocie wielkości przywozu produktu objętego postępowaniem, wymienionych w tychże statystykach wiążą instytucje, albowiem oznaczają, jak stwierdził Trybunał w pkt 34 wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), że Komisja powinna była zbadać z urzędu, czy któreś z państw w nich wymienionych może stanowić państwo analogiczne w rozumieniu art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

80 Tymczasem pomimo interpretacji tych statystyk w motywach 31–33 rozporządzenia nr 158/2013, w szczególności z motywów 47 i 48 tego rozporządzenia wynika, że instytucje uwzględniły ustalenia Trybunału w tym zakresie, dokonując kontroli wymaganych dla każdego z państw wymienionych w tych statystykach, analizowanych przez Trybunał w wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158).

81 W tych okolicznościach, uznając, w przeciwieństwie do Trybunału w wyroku GLS (C-338/10, EU:C:2012:158), że podpozycja CN 2008 30 90 obejmowała produkty inne aniżeli produkt objęty postępowaniem, i w konsekwencji przyjmując wielkość przywozu rzeczonego produktu inną od znajdującej się w tym wyroku, Rada i Komisja nie naruszyły art. 266 TFUE.

82 Wobec powyższego nie należy stwierdzać nieważności rozporządzenia nr 158/2013 ze względu na naruszenie art. 266 TFUE.

83 W świetle ogółu powyższych rozważań należy stwierdzić, że analiza zadanych pytań nie wykazała żadnej okoliczności mogącej mieć wpływ na ważność rozporządzenia nr 158/2013.

W przedmiocie kosztów

84 Dla stron w postępowaniach głównych niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądami odsyłającymi, do nich zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniach głównych, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Badanie zadanych pytań nie wykazało żadnej okoliczności mogącej mieć wpływ na ważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 158/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. ponownie nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

Podpisy